

[Christmas Møller.]

sig at iværksætte, og som han jo i Virkeligheden kan bestemme, skal iværksættes, iværksættes ifølge Retsplejelovens § 725, 3die Stykke, hvor der staar — jeg udbeder mig Formandens Tilladelse til at citere:

„Fremdeles kan Statsadvokaten, naar han finder, at en offentlig Interesse kræver, at en Handling af den i første Stykke nævnte Art gøres til Genstand for offentlig Forfølgning, paatale samme overensstemmende med de Regler, som gælder for Behandlingen af de andre Sager“, og som Følge heraf foretage en Undersøgelse af hele denne Sag, saaledes at Anklagen altsaa ikke rettes mod en enkelt Person, ikke rettes mod det ærede Medlem Hr. Thomsen, men det er selve Sagen, nemlig selve Udvalgets hele Virksomhed, som der er rettet Anklage mod, og som det derfor er af offentlig Interesse at faa undersøgt og faa behandlet.

Justitsministeren (Zahle): Ja, det, den offentlige Undersøgelse maa gaa ud paa ifølge Retsplejelovens § 725, der, som jeg allerede har oplyst, skal lægges til Grund, er at faa oplyst, hvordan det forholder sig med hele denne Sag, og om der er nogen Holdbarhed i de Beskyldninger, det ærede Medlem Hr. Thomsen har fremsat, eller der ikke er det, om der er nogen, der har forset sig, eller der ikke er det. Hele Sagen skal oplyses; men det er nødvendigt at have et Udgangspunkt for Sagen, og Udgangspunktet er dog de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Thomsen har fremsat her i Tinget.

Schmidt: Den højtærede Justitsminister har svaret paa det af mig fremsatte Ønske om at være mere imødekommende med at give Arbejdstilladelse til Personer, der paa Grund af Familieforhold, eller fordi de hørte hjemme i de nye Landsdele, i høj Grad var knyttet til Nordslesvig. Ministeren nægtede ikke, at saadanne Hensyn maatte tages i visse Tilfælde, men jeg har desværre ikke Indtryk af, at Ministeren vurderer Forholdene rigtigt. Ministeren mente, at da de paagældende Personer jo kunde søge Arbejde i Tyskland og for Resten paa ingen Maade var udelukket fra at besøge Familien i Nordslesvig ifølge de gældende Lovbestemmelser, kunde der ikke godt være Tale om Haardhed. Jeg er absolut af en anden Mening. Den Omstændighed, at man kan besøge sin Familie, om man da har Raad til det, formilder meget lidt den Omstændighed, at man ikke

kan arbejde og leve dér, hvor man er født og har hjemme, og derfor heller ikke kan hjælpe sin Familie og holde den levende Forbindelse vedlige, saaledes som man ellers kunde. Selvfølgelig er der utallige Mennesker, der maa gaa Veje, der fører langt bort fra Familie og Hjem, men det er noget andet, naar Staten tvinger ind paa den Vej. Jeg anerkendte, at Arbejdsløshedsspørgsmaalet ogsaa havde foranlediget andre Stater til lignende Fremgangsmaader. Derfor bad jeg om, at man vil ordne dette Spørgsmaal paa en lemfældigere Maade ved Forhandling med Naboen. Derpaa blev der ikke svaret.

Jeg stillede det Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister, hvorledes man agter at behandle de Personers Andragender i Nordslesvig, der i 1920 af en eller anden Grund ikke er blevet danske Statsborgere, men nu efter at have levet i Danmark i næsten 15 Aar søger om Erhvervelse af dansk Statsborgerret, om man er villig til at følge gammel Praksis: efter Forløb af 15 Aar ikke at gøre Vanskeligheder i den Retning, saafremt der ikke foreligger noget mod de paagældende. Dette Spørgsmaal er blevet besvaret paa en Maade, der ikke giver Klarhed over, hvad der tilsigtes. Ministeren fremhævede, som jeg allerede havde bemærket, at de 15 Aar var ikke udløbet endnu. Han nægtede ikke, at den hittidige Praksis havde været, som jeg mente at vide, men bebudede, at hele Forholdet skulde underkastes en Revision. Jeg kan selvfølgelig ikke gøre nogen Indvendinger mod det, men jeg maa udtale Forventning om, at den paatænkte Ordning tager tilbørligt Hensyn til de gamle Synspunkter. Jeg skulde mene, at den Betydning, som Tilknytningen til Land og Hjem har, forstaas endnu bedre i vor Tid end i den svundne.

Den højtærede Undervisningsminister forsikrede højtideligt, at Regeringens Behandling af den tyske Folkegruppes kulturelle Anliggender, særlig Skoleanliggender, vilde blive ved at følge den gamle Linie, Ministeren kaldte det den liberale Linie. Jeg mener, at det væsentlige maa være altid mere at anerkende, at disse Anliggender maa det betros selve Mindretallet at ordne i god Forstaaelse med Statens Organer, men Grænsespørgsmaalet har det selvfølgelig ikke noget som helst at gøre med, det er vi fra tysk Side fuldkommen klar over. Jeg kan ikke anerkende, at vi har krænket den Grundsætning, om jeg end ser, at man har opfattet det saaledes. Det sker jo let, naar man er nervøs og har